

הַגָּדָה שֶׁל פֶּסַח

תש״ג

הַחוֹדֶשׁ הַזֶּה

הוּא לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים
רִאשׁוֹן לְכָל חָדְשֵׁי הַשָּׁנָה

חוֹדֶשׁ הָאָבִיב

וּבְחוֹדֶשׁ הָאָבִיב בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ

פֶּסַח הוּא

זְמַן חֵרוּתֵנוּ, כִּי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
יָצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם

הַיּוֹם הָיוּ לְעָם

הִנְנוּ מוּכָנִים וּמְזוּמָנִים

לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם
מֵעַבְדוּת לְחֵרוּת - מִשִּׁעְבּוּד לִגְאוּלָה.

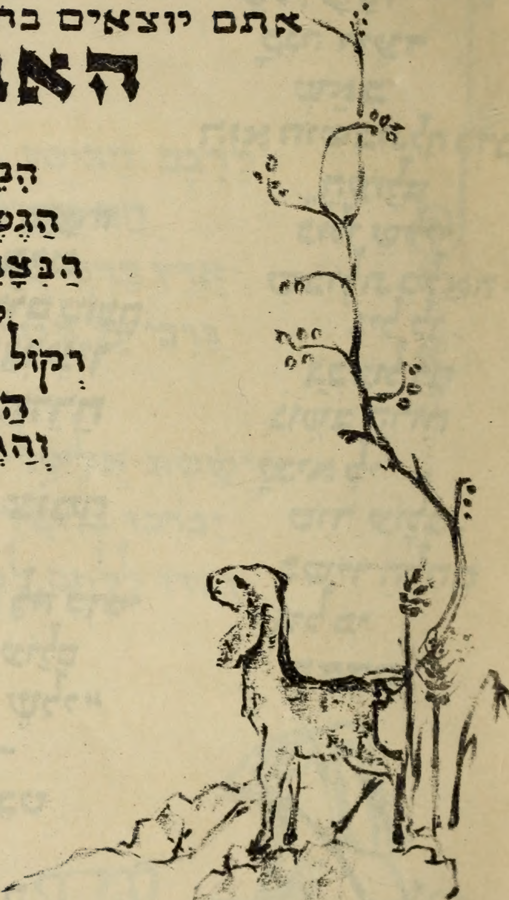
כִּי גַם אֲנַחְנוּ עָלִינוּ מִמִּשְׁכְּנוֹת הַדְּוַי
שֶׁל הָעָם וְעַתָּה, הַבַּיִת הַזֶּה, יָחִיד נִשְׁאַר
לָנוּ, כִּי נַמְשִׁיךְ לְקַדֵּשׁ אֶת
מוֹעֵד הַחֵרוּת
אֲנַחְנוּ וּבָנֵינוּ וּבְנֵי בָנֵינוּ לְעוֹלָם.

וְהָיוּ לָנוּ דִּבְרֵי הַהַגָּדָה הַזֹּאת לְנִחוּמִים
כִּי גַם עַתָּה, עֵת זַעֲקַת אַחֵינוּ, פְּזוּרֵי
גוֹלָה, עוֹלָה מֵאַפְסַיִם
עוֹד יֵשׁ תִּקְוָה
כִּי יָשׁוּב יִשְׂרָאֵל מִבֵּית עֲבָדִים
וְזָכָה לִתְקוּמָה בַּאֲבִיב הָעַמִּים!

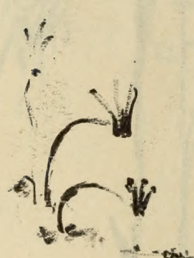
היום

אתם יוצאים בחדש

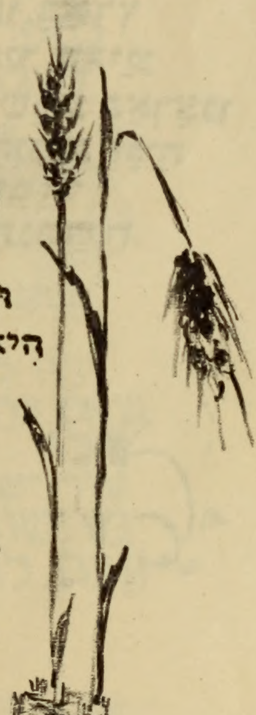
האביב

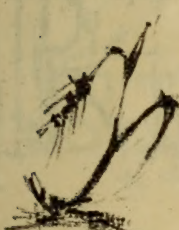
הִנֵּה הַסְּתָיו עָבָר,
הַגֶּשֶׁם חָלַף הָלַךְ לוֹ,
הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ
עֵת הַזָּמִיר הִגִּיעַ,
וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ
הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַגֶּיהָ
וְהַגְּפָנִים סְמָדַר
נָתְנוּ רֵיחַ.

שִׁבֹּלֶת הַתֹּפַח
אָבִיב
כָּל יוֹם טוֹפֵחַ
הַגַּרְעִין
בָּאוֹר הַזּוֹרֵחַ
הַמַּלְעִין
גִּבְעוֹל צוֹמֵחַ
וּמַרְנִין
הִיא חוֹשֶׁבֶת לָהּ בְּדִמְיוֹ
"הָעוֹלָם
כֻּלּוֹ שֶׁלִּי"
אֲדָמָה –
גַּרְעִין נוֹבֵט
אוֹהֵב
אוֹר חַמָּה
עָלֶה רוֹטֵט
שְׁאַף

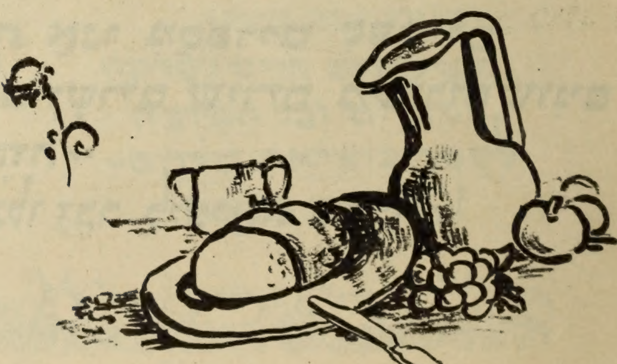
טַל, מָטָר
קָנֶה רוֹעֵד
שְׁאַב
הִיא חוֹשֶׁבֶת לָהּ בְּדִמְיוֹ:
"הָעוֹלָם
כּוּלּוֹ שֶׁלִּי"
שִׁבֹּלֶת מְלֵאָה –
גִּיל לִי,
גִּבְעוֹל רָם
נוֹשֵׁב הָרוּחַ
יָבִיא לִי
סוֹד עוֹלָם.
בְּשִׁיר הַלֶּחֶם
יָגִיל בִּי
הָאָדָם!

שֵׁם שַׁדַּי בָּרוּךְ הוּא - בָּרוּךְ שְׁמוֹ
חֶסֶד וָטוֹב מִשָּׁמַיִם,
שִׁירוּ לַלֶּחֶם כִּי טוֹב טַעְמוֹ
שִׁירוּ תּוֹדָה לַמַּיִם

לָרֶגֶב הַבִּיטוּ, תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ
חַם עֲפָרוֹ וְזָרוּעַ
אֶרֶץ בָּרְכִי שֶׁהַכֹּל בִּדְבָרוֹ
בָּרְכִי עַל מָטָר וְעַל רוּחַ!

כִּי שַׁשְׁתְּ אֱלֵישַׁל זֶה בַּגַּךְ הוּא רָטֹב-
יְבָרְכוּ בַּר שָׁדַיִם וָרֶחֶם
הוֹדוּ לַלֶּחֶם, לַלֶּחֶם כִּי טוֹב-
הוֹדוּ לַלֶּחֶם!

מַה נִּשְׁתַּנָּה הַלַּיְלָה הַזֶּה מִכָּל הַלֵּילוֹת?

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אוֹכְלִים
יְלָדִים לְחוּד
וְהוֹרִים לְחוּד—
הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלָּנוּ מְסֻבִּין

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ מְסַפְּרִים סִפּוּרִים
מִסִּפּוּרִים שׁוֹנִים וְשָׁרִים שִׁירִים מִשִּׁירִים שׁוֹנִים
הַלַּיְלָה הַזֶּה—
כֻּלּוֹ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרַיִם!

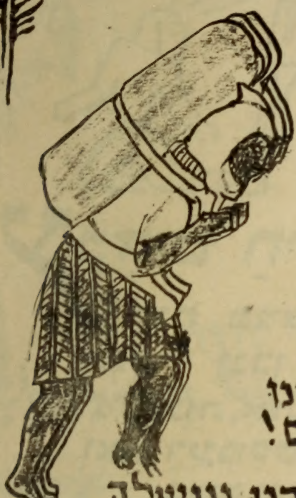

עֲבָדִים הָיִינוּ

לְפַרְעֹה בְּמִצְרַיִם וַיַּעֲבִידֵנוּ
בְּפָרֶךְ וַנִּבֶן לוֹ עָרֵי
מִסְכְּנוֹת, אֶת פִּיתוֹם
וְאֶת רַעַמְסֵס וַנִּגָּאֵל
מִשָּׁם וַנַּעֲבֹר יָם
בֶּחָרָבָה וְאַרְבָּעִים
שָׁנָה נָדַדְנוּ בַּמִּדְבָּר
וַנָּבֹא אֶל אַרְצֵנוּ.
וְאִלְּמָלֵא יָצְאוּ אֲבוֹתֵינוּ
מִמִּצְרַיִם הֲרֵי אָנוּ
וּבָנֵינוּ וּבְנֵי בָנֵינוּ,
מְשֻׁעְבָּדִים הָיִינוּ לְפַרְעֹה
בְּמִצְרַיִם וְכָל הַמַּרְבֶּה
לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם-
הֲרֵי זֶה מְשֻׁבָּח!

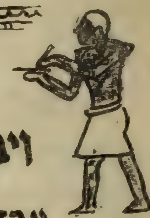

זכור

את היום הזה אשר
בו יצאתם ממצרים, מבית
עבדים כי בכל דור חייב
אדם לראות את עצמו כאילו
יצא הוא ממצרים, לא אבותינו
בלבד - אף אנו נגאלנו עמהם!

וישובו עלינו ימי עניינו ומרודנו ונושלך
לארצות נכר רווזת רשע, ויהי
עמנו מעונה, בזוי ונרדף על צואר.
את מיטב אונו נתן לזרים ולארץ נכריה
קרא מכורה.
חשבנו: ככל הגויים נהיה, חוף מבטחים חורג
יאיר לנו פנים.
אך שוב התמוטטה הקרקע תחת רגלינו
ונהיה כצמח בלי שרש, כציץ נובל
וכעלה נדף ברוח.

שֶׁלֹּא אֶחָד בִּלְבַד עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ
אֶלָּא שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר, מִימֵי
פַּרְעֹה וְעַד הַיּוֹם עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ
וַאֲנוּ נִצַּל יָם מִיָּדָם!

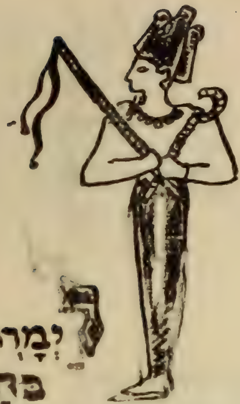
וַיָּבֹא יוֹסֵף וַיַּגֵּד לְפַרְעֹה וַיֹּאמֶר: אָבִי וְאַחַי בָּאוּ
מֵאֶרֶץ כְּנַעַן וְהִנָּם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן, רֹעֵי צֹאן
עֲבָדֶיךָ, לָגוּר בָּאָרֶץ בָּאנוּ כִּי אֵין מִרְעֶה לַצֹּאן
אֲשֶׁר לַעֲבָדֶיךָ כִּי כָבֵד הָרָעָב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן!
וַיַּעַן: אֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָנֶיךָ הִיא! בְּמֵיטַב הָאָרֶץ
הוֹשֵׁב אֶת אָבִיךָ וְאֶת אַחֶיךָ!

וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל אֶחָיו וְכֹל הַדּוֹר הַהוּא, וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּרְבּוּ וַיִּשְׁרְצוּ וַיַּעַצְמוּ
בִּמְאֹד, מְאֹד וַתִּמָּלֵא הָאָרֶץ אוֹתָם.

וַיָּקָם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת
יוֹסֵף וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ: הִנֵּה עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
רַב וְעָצוּם מִמֶּנּוּ -
הָבָה נִתְחַכְּמָה לוֹ!

וַיְמָרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבוֹדָה קָשָׁה,
בְּחוֹמֶר וּבִלְבֵנִים וַיְצַו פַּרְעֹה לֵאמֹר:
כָּל הַבֵּן הַיִּלּוֹד הַיְאֹרָה תַּשְׁלִיכֻהוּ
וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַתַּעַל שַׁוְעָתָם
מִן הָעֲבוֹדָה

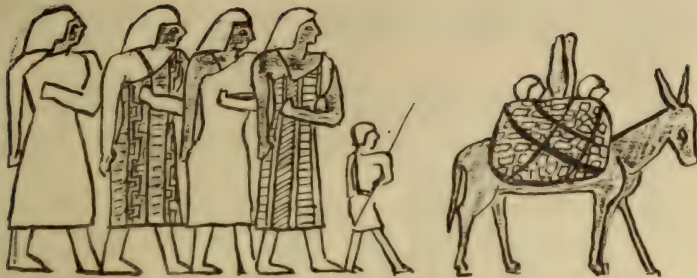
כַּאֲשֶׁר יְעַנּוּ אוֹתוֹ
כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ!

ויהי

בימים ההם ויגדל משה ויצא אל
אחיו וירא בסבלותם:
"הנה צעקת בני ישראל באה אלי
וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים
אותם
ועתה לך בא מצרימה ובאת אל
הנענים ואל הנדכאים ואמרת אליהם
כי עבדים הם, והם לא יבינו, כי אמללים הם
ולא ידעו, וכי גדול ענים וגדולים מכאוביהם
ונורא לחצם - והם לא יאמינו ופקחת את
עיניהם בחזקך וגאלת אותם!
ועם רב ימשך מקרב אחיך אשר לא
ידעת ואשר לא ידעוך מקרב כל העם סביב
ועשית מן התולעים-
אדם,
ומן האדם-
עם
ומעפרות-חול-
ארץ!

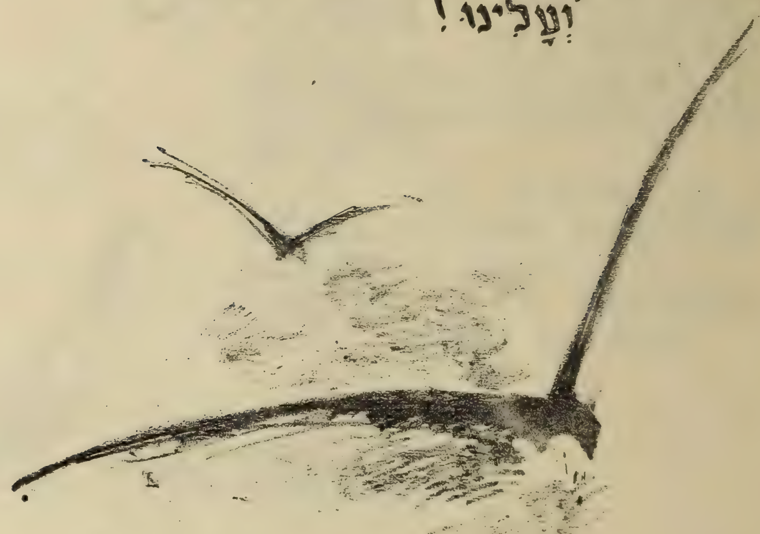
וַיֻּגַּד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעָם וַיֵּהָפֵךְ
לְבַב פַּרְעֹה וַעֲבָדָיו: מַה זֹּאת עָשִׂינוּ
כִּי שִׁלַּחְנוּ אֶת יִשְׂרָאֵל מֵעָבְדֵנוּ!

וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם כָּל סוּס
פַּרְעֹה, רִכְבּוֹ וּפָרָשָׁיו אֶל תּוֹךְ הַיָּם
וַיָּשָׁב הַיָּם לִפְנוֹת בּוֹקֶר לְאֵיתָנוֹ
וּמִצְרַיִם נָסִים לִקְרָאתוֹ.
וַיֵּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם
וַיִּלֹּנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵאמוֹר:

לָמָּה זֶּה הֶעֱלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהָמִית
אוֹתִי וְאֶת בָּנַי וְאֶת מִקְנַי בַּצָּמָא וַיִּבְכּוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ:
זָכַרְנוּ אֶת הַדָּגָה אֲשֶׁר נֹאכַל
בְּמִצְרַיִם חִנָּם!

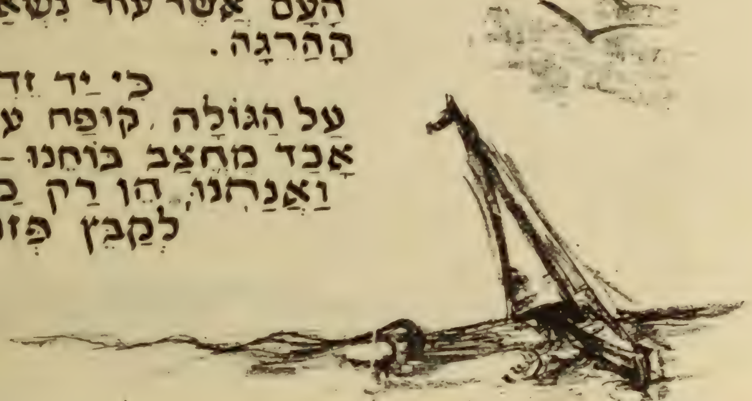

פִּתְאֹם יִתְנַעֵר דּוֹר עָזוּז וְגִבּוֹר:
„דּוֹר
אַחֲרוֹן לְשִׁעְבּוּד וְרִאשׁוֹן לִגְאֻלָּה
אֲנַחְנוּ!"
יָדֵינוּ לְבַדָּהּ
יָדֵינוּ הַחֲזָקָה
אֶת כֹּבֶד הָעוֹל מֵעַל גְּאוֹן צַוָּארֵנוּ פֵּרְקָה
גַּם עַתָּה, אִם סָגַר עָלֵינוּ מִדְבָּרוֹ אֵל נָקָם
אַל אַף הַשָּׁמַיִם וַחֲמָתָם –
הִנֵּנוּ
וְעָלִינוּ!

ונעל חלוצים לפני המחנה לפרוץ שערים
נעולים, חתרנו בכל השבילים, הבקענו בכל
הנתיבות מעפילים מעבר לרוכסי הרים, נחשונים
על פני ימים סוערים, עד הגענו לאדמת
מכורה ונתקע בה יתד.

במתי-מעט התחלנו וחמשים
רבא אנחנו כיום
אך מה דלונו מלהושיע לרבבות
העם אשר עוד נשארו ביבשת
ההרגה.
כי יד זדים היתה
על הגולה, קופח עורק חיינו
אבד מחצב כוחנו -
ואנחנו, הן רק מסד הנחנו
למבן פזוריה.

מִי יִתֵּן

רֹאשִׁי מַיִם

וְעֵינִי מְקוֹר דִּמְעָה

וְאֶבְכֶּה יוֹמָם וָלַיְל

חַלְלֵי בַּת עַמִּי

קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע, נְהִי בְּכִי

תַּמְרוּרִים

רָחֵל מְבַכָּה עַל בָּנֶיהָ,

מֵאֲנָה הִתְנַחֵם!

עַל נַהֲרוֹת בָּבֶל שָׁם
יָשַׁבְנוּ גַּם בָּכִינוּ
בְּזָכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן. עַל
עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תָּלִינוּ
כִּנּוֹרוֹתֵינוּ כִּי שָׁם שְׁאֵלוּנוּ
שׁוֹבֵינוּ שִׁיר וְתוֹלָלֵנוּ
שִׂמְחָה: שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁירֵי
צִיּוֹן: אֵיךְ נָשִׁיר עַל אַדְמַת
נֵכָר; אִם אֶשְׁכָּחֵךְ יְרֻשָׁלָיִם
תִּשְׁכַּח יְמִינִי, תִּדְבַּק לְשׁוֹנִי לְחִכִּי
אִם לֹא אֶזְכְּרֵכִי אִם לֹא אַעֲלֶה
אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתִי:
זְכֹר לִבְנֵי אֱדֹם אֶת יוֹם יְרֻשָׁלָיִם
הָאוֹמְרִים: עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ
בַּת בָּבֶל הַשְּׁדוּדָה! אַשְׁרֵי
שֶׁיְּשַׁלֶּם לָךְ אֶת גְּמוּלֵךְ
שֶׁגָּמַלְתְּ לָנוּ!

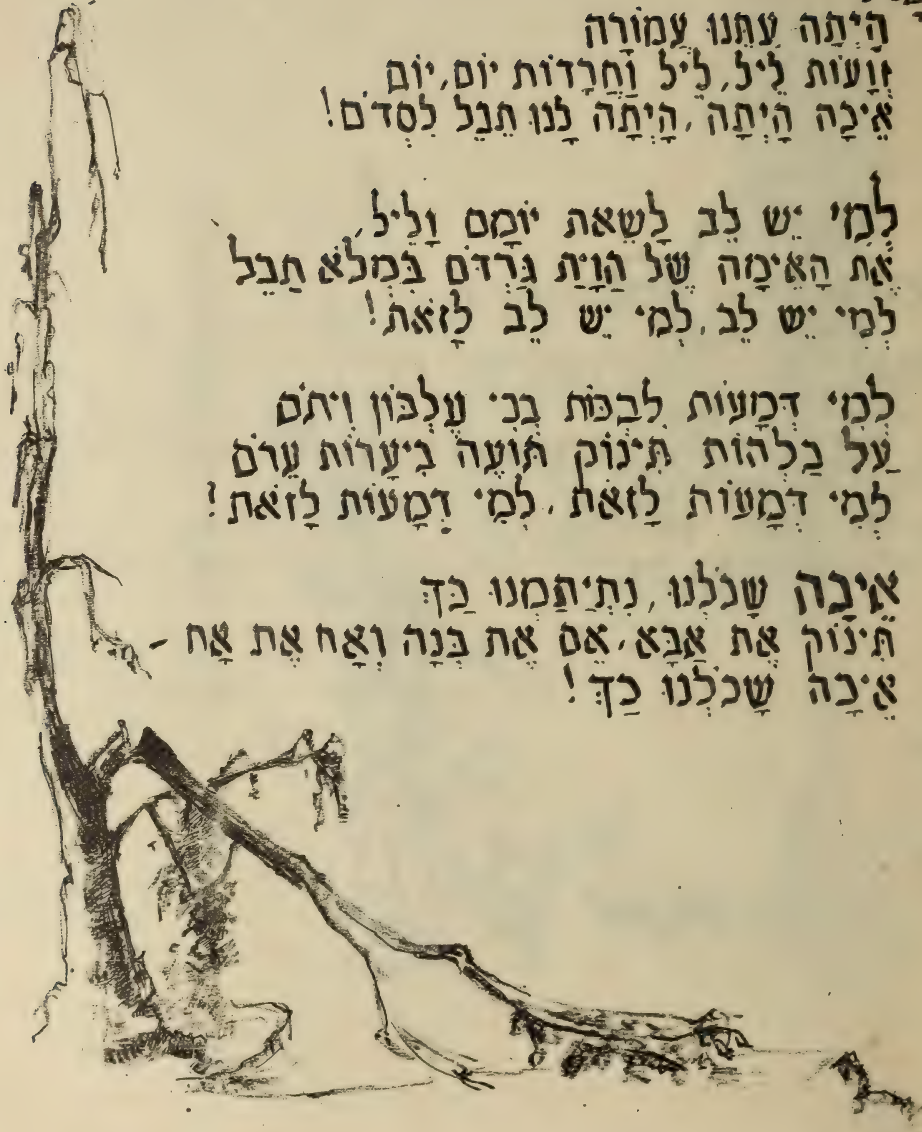
איכה

היתה עתנו עמורה
זועות ליל, ליל וחרדות יום, יום
איכה היתה, היתה לנו תבל לסדום!

למי יש לב לשאת יומם וליל,
את האימה של הוית גרדום במלא תבל
למי יש לב, למי יש לב לזאת!

למי דמעות לבכות בכי עלבון ויתום
על בלהות תינוק תועה ביערות ערום
למי דמעות לזאת, למי דמעות לזאת!

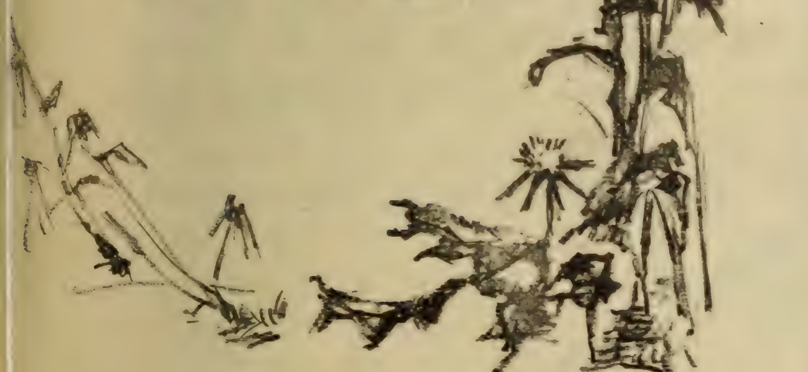
איכה שכלנו, נתיתמנו כך:
תינוק את אבא, אם את בנה ואח את אח -
איכה שכלנו כך!

וגדול...

התהו מסביב, ונורא מסביב התהו
ואפס מפלט
וכי נשוע בחושך וכי נתפלל -
אזן מי תשמע?
ואם קללת אלהים אכזריה נקלל -
על ראש מי תחול?
וכי נחרק שן ואגרף זעם נקפץ -
על ראש מי ינחת?

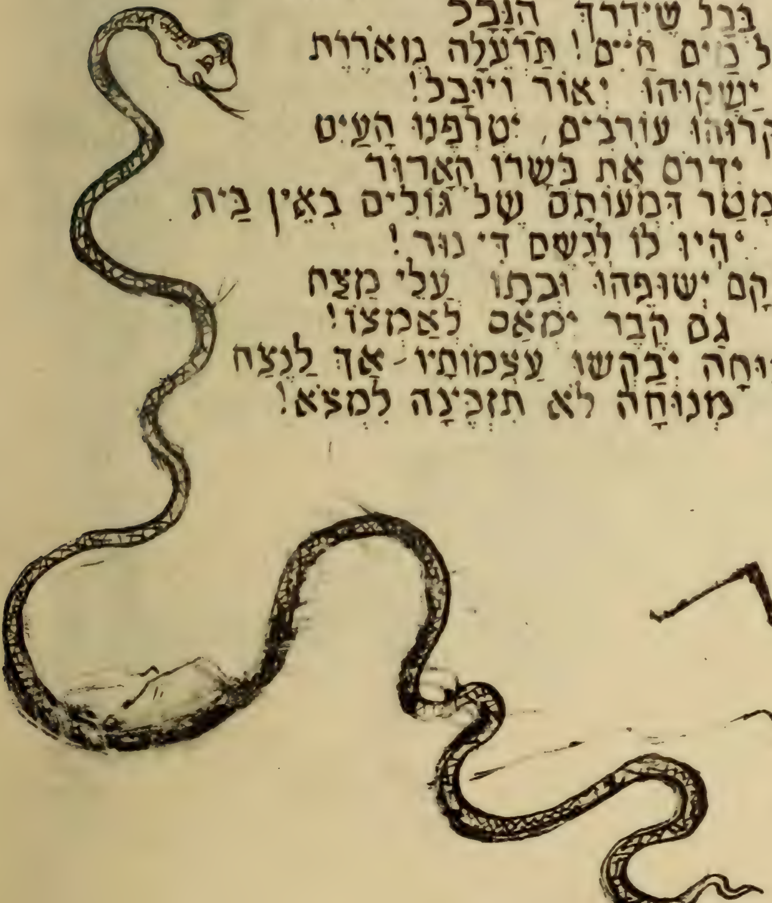
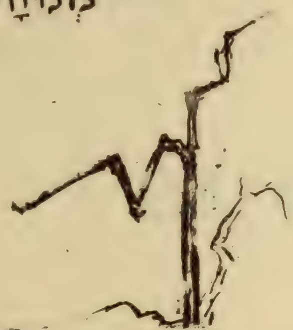

זה העם הגולה, אשר חרב השמד
פקדתו כתחנות - אבדון ובקרונות החנק,
אלה קהילות ישראל העולות על
המוקד - זו זעקת האם אשר רצחו את
תינוקה בחיקה -
זו ענות היתמות של רבבות -
אלה ספינות המות השוקעות
במצולות ים -
ודממת אין מושיע של תולשי על
עמים אלה תמרורי הדרך -
בדמינו הם -

נזכרם!

...ונקיתי דמם לא נקיתי!

...על מות על טרף על בני-בכיתים
על ליל בלהות והפקר
יקום נא, יהיה נא איום שבעתים
ענשו של הצר הצורר!
אל טל אל מטר על דשאים וצמרת
בכל שידרך הנבל
אל מים חיים! תרעלה מוארת
ישקוהו יאור ויובל!
יקרוהו עורבים, יטרפנו העיט
ידרס את בשרו הארור
ומטר דמעותם של גולים באין בית
יהיו לו לגשם די נור!
נקם ישופהו ובתו עלי מצח
גם קבר ימאס לאמצו!
מנוחה יבקשו עצמותיו - אך לנצח
מנוחה לא תזכינה למצא!

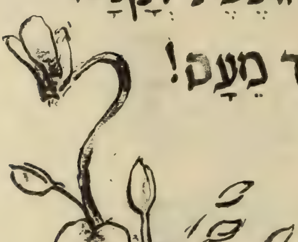

כי לא ישכן שלום אמת עלי ארמות
בכל עוד יקר הרשע את ארסו ויזין
בו שנאת־עמים, כל עוד לא תשרש
ותעקר סערת הנקם את אחרון נבטי זרע
השטן אשר טרף בינת אדם ויעשהו
פרא אוכל בשר רעהו.

אך כבר בוקע את חשכת המפלת
געש איתנים, כוחות אשר
גמלו־ נשמע משק כנפי
הפדות המפעים בלב רבים תקוה ואמונה.

הנה הולך וקרב אביב העמים. בא יבא
אם גם יתמהמה
אך בינתים הולכת וקמה
המזימה האיומה־
עמנו הולך ונשמד מעם!

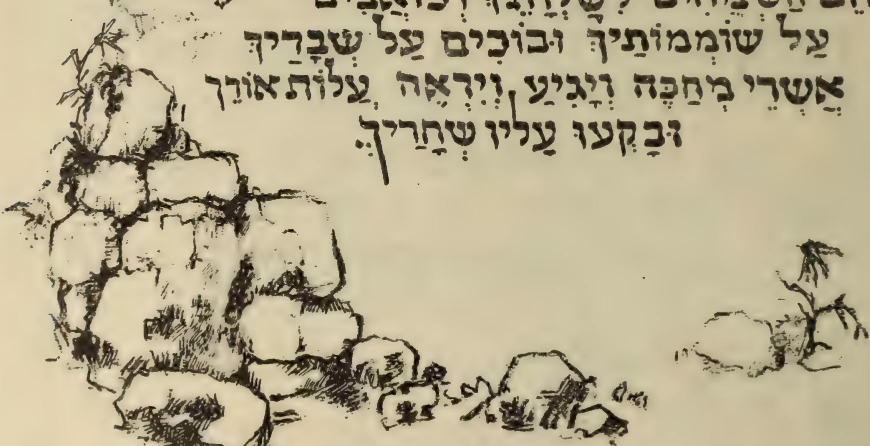
...ויום כי יבא, וזעק תבל מתקממת
יפרץ מגדות ויביא משטמת העמים אל קצה
וחרבו מדמען אדמות וכוכסה שלמתן
מאדמת
וירוז האביב בתפרחת והנחיר כנצה -
מי יביא במפקד אז, את
הד זעקתם האלמת
של אלה, אשר יעדרו במעמד היקיצה?...

כי נתן למשסה יעקב
וישראל לבוזזים
ועתה אל תירא כי גאלתיך
כי תעבור במים ובנהרות - לא ישטפוך
כי תלך במו אש - ולא תכוה
ולהבה לא תבער בך!
אל תירא -
כי ממזרח - אביא זרעך
וממערב - אקבצך!

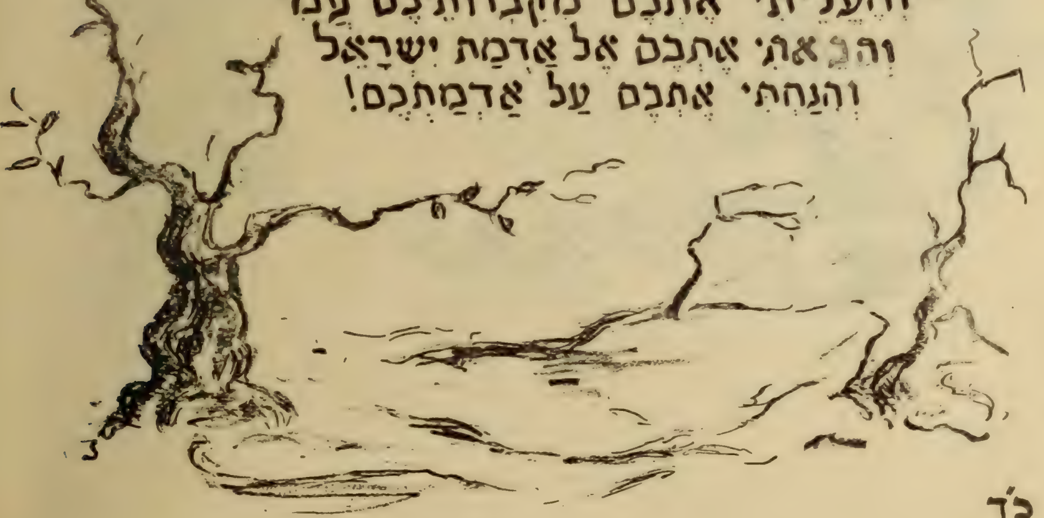

ציון

הֲלֹא תִשְׁאֲלִי לִשְׁלוֹם אֲסִירַיִךְ
דּוֹרְשֵׁי שְׁלוֹמֵךְ וְהֵם יֶתֶר עֲדָרָיִךְ
מִיָּם וּמִזְרָח, מִצָּפוֹן וְתֵימָן,
שְׁלוֹם רָחוֹק וְקָרוֹב, שְׂאִי מִכֹּל עֲבָרָיִךְ!
אֵיךְ יֶעֱרַב לִי אֱכוֹל וּשְׁתוֹת בְּעֵת אֶחֱזֶה
כִּי יִסְחֲבוּ הַכְּלָבִים אֶת כְּפִירָיִךְ
אוֹ אֵיךְ מְאוֹר יוֹם יְהִי מָתוֹק לְעֵינַי, בְּעוֹד
אֶרְאֶה בְּפִי עוֹרְבִים פִּגְרֵי נְשָׂרָיִךְ.
הֵם הַשְּׂמֵחִים לְשַׁלְוָתֵךְ וְכוֹאֲבִים
עַל שׁוֹמְמוּתֵךְ וּבוֹכִים עַל שְׁבָרָיִךְ
אַשְׁרֵי מְחַכֶּה וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה עֲלוֹת אוֹרֵךְ
וּבָקְעוּ עָלָיו שְׁחָרָיִךְ.

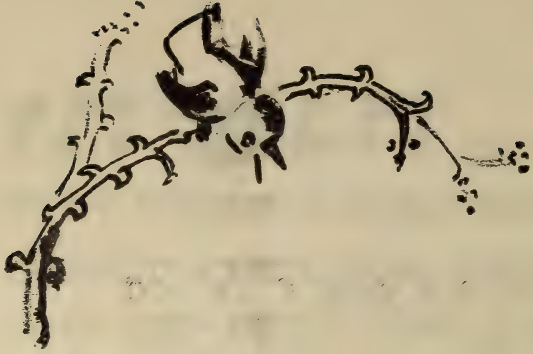

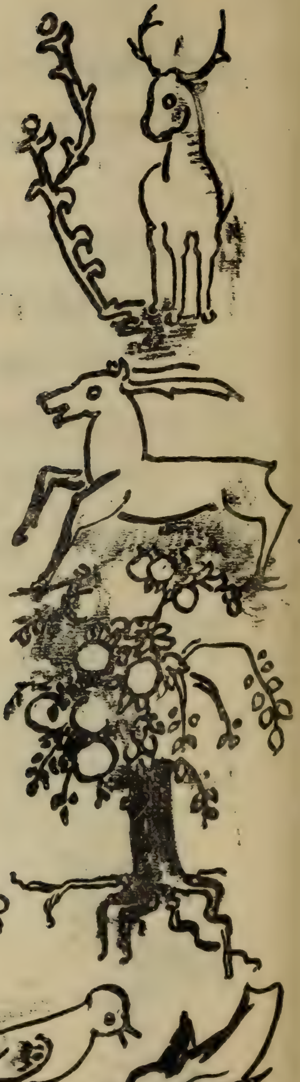
היתה עלי יד ד' ויוציאני ויניחני
בתוך הבקעה והיא מלאה עצמות
והנה רבות מאד על פני הבקעה
והנה יבשות מאד. ויאמר אלי
הנבא על העצמות האלה ואמרת
אליהם: הנה אני מביא בכם רוח
וחייתם ונתתי עליכם גידים והעליתי
עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי
בכם רוח וחייתם! ונבאתי כאשר צויתי
ויהי קול כהנבאי ותקרבו העצמות עצם
אל עצמו ותבא בהם הרוח ויחיו ויעמדו על
רגליהם, חיל גדול מאד מאד.
ויאמר אלי: העצמות האלה כל בית ישראל
המה: הנה אומרים יבשו עצמותינו ואבדה
תקותנו, נגזרנו לנו. לכן הנבא ואמרת
אליהם: הנה אני פותח את קברותיכם
והעליתי אתכם מקברותיכם עמי
והבאתי אתכם אל אדמת ישראל
והנחתי אתכם על אדמתכם!

קמים
מעפר

ונושאים את כפיבו רבות מתיבלות
ושרים המשוה, הטרקטוה, הקוממין
ומכים המקוש, הפטיש המעדר-
מתעורר כנגדם ההד כמגרפה
ועונה כנגדם כקולו העשיר
וקולות שעלו בודדים ודלים-
מתגברים, מתחברים ועולים ברמה,
ועונה כנגדם גם הים, בדכיו
ונשכח נסורו של גלגל החמה,
ועברה השירה את גדות הירדן
וגברה על רוחות הלבנון בסופה
ושואג האריה במדבר יהודה
ופרשה היונה הכנף למעופה
ועונים לקראתם השמים, הארץ
ורנים כנגדם. כוכבים, מזלות
ואשרי הזוכה לעורר את ההד,
ואשרי הזכה לעורר את הקול
ואשרי הבוכה בתמים ומוכן
גם לקרוע לב כפתחו של אולם
הוא יזכה וישמע את ההד וקולו
וישמע גם את אלף הזמר
כולם...

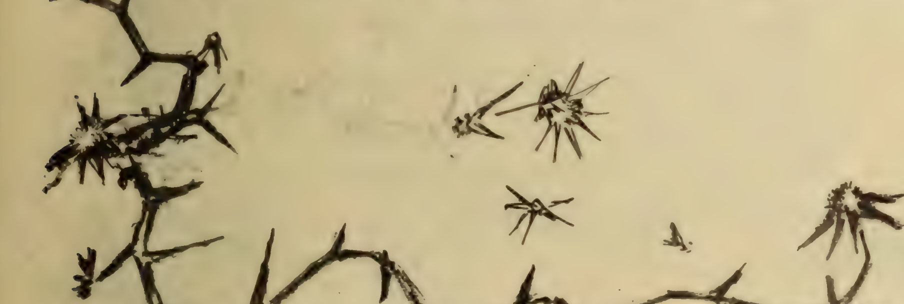

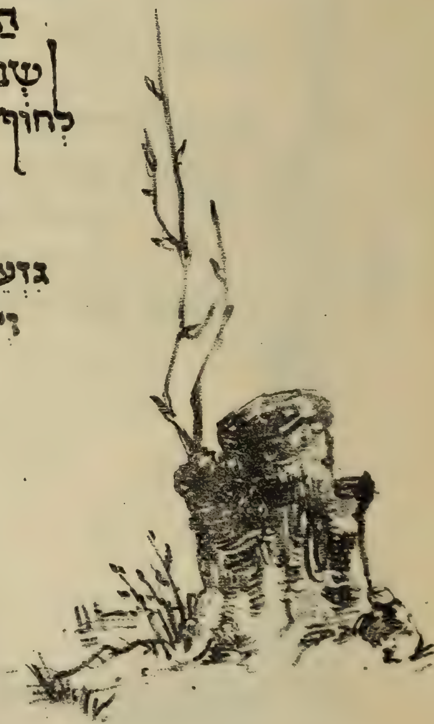
והשנה שנה רביעית למלחמת עולם,

מבחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה.–
אך בשעדי מכורה התיצבו האחים, רבבות חילים, נוטרים
ואנשי מגן – והיה לנו לגאון ולכח – כי הלכו בשם החרות
של עם ואנש.
להם ידבבו שפתינו דברי הערצה וחבה: יהיה שובכם
אלינו עטור נצחון וחזרתם בשלום להמשיך במפעל.
וכמשואת נחמה תאיר לנו גבורת עמי-פועלים
ואכרים אשר הציתה את הפלא על פני ששית העולם.
כי מול הפלדה היורקת אש של קלגסי השעבוד
הזדקרה פלדה אחרת אשר חשלוה בלהט אהבת-
מולדת חופשיה המוני עמלים בני חורין.
מעל העלטה הרובצת על פני עמק הבכא של
המדוכאי אנש, עולה השחר וברטט כל ישותנו הננו
מברכים את היום הגדול הממשמש ובא.–

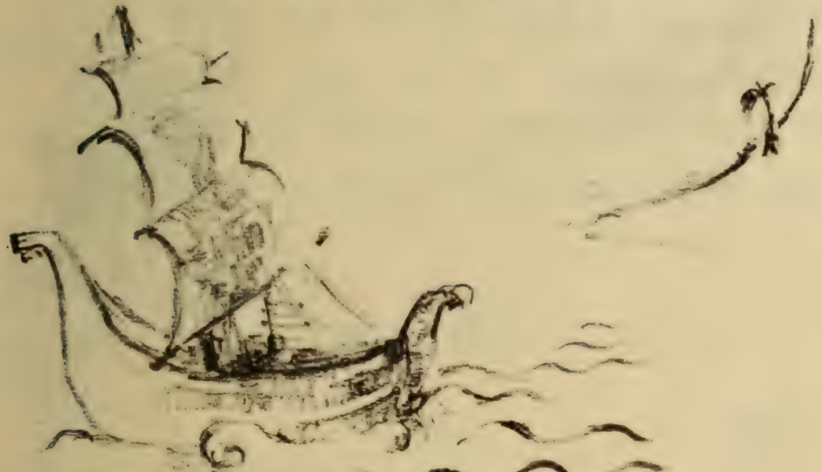

ובמתבערת הגולה

הגדולה זכינו השנה לחתות
אוד מוצל אחד, את הילדים
הפליטים אשר אחרי
שנות עמל נדודים הגיעו
לחוף מבטחים וניטעו שוב
על אדמתם, כי אם גם
הונף הכורת על
גזענו עוד ישרשנו איתנים
ויונקותיו עוד
ישגשגו ויאדירו
נופם!

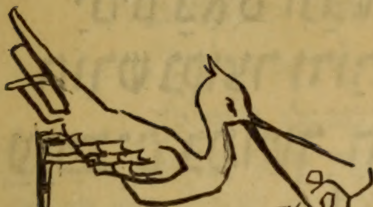
כִּי הִנֵּה הַחוֹשֶׁךְ יְכַסֶּה
אֶרֶץ וַעֲרָפֶל לְאוּמִּים!
שְׂאִי סָבִיב עֵינַיִךְ וּרְאִי:
כֻּלָּם נִקְבְּצוּ בָאוּ לָךְ.
בָּנַיִךְ וּבְנוֹתַיִךְ מֵרָחוֹק יָבֹאוּ;
אָז תִּרְאִי וְנָהַרְתְּ וּפָחַד וְרָחַב לְבָבֵךְ:
מִי אֵלֶּה כָּעָב תְּעוּפֶינָה
וְכַיּוֹנִים אֶל אֲרֻבֹּתֵיהֶן?
כִּי לִי אִיִּים יְקַוּוּ וָאֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ
לְהָבִיא בָנַיִךְ מֵרָחוֹק
וּפִתְּחוּ שְׁעָרַיִךְ תָּמִיד
יוֹמָם וָלַיְלָה לֹא יִסָּגֵרוּ

הנה

ימים באים ונגש
חורש בקוצר ודורך
ענבים במושך הזרע
והטיפו ההרים עסיס וכל הגבעות
תתמוגגנה ושבתי את שבות עמי
ישראל ובנו ערים נשמות וישבו
ונטעו כרמים ושתו את יינם
ועשו גנות ואכלו את פריהם
ונטעתים על אדמתם
ולא ינתשו מעל
אדמתם

חסל
סדר
פסח

כאשר זכינו לעשותו
כן נזכה לסדר אותו
קרב יום ושבו
פדויים לציון
ברינה

פרקי ההגדה הזאת לוקטו
וצורפו ע'פ מקורות התנ"ך
והמדרשים וקטעי ספרות
של ר' יהודה הלוי, ביאליק,
פרישמן, שלונסקי, מלצר,
משה טבנקין, זאב סרדי

עטורים: רות שלוס.

הוצאת קבוצי "השומר-הצעיר"